

GANTI RUGI DALAM KES KEMALANGAN JALAN RAYA: BOLEHKAH DIBUAT TUNTUTAN BERGANDA?

*Sathisvaran Chandrasegaran lwn Agilan Vanmugelan & YL
(2012) 4 MLJ 548*

Dura Diyana Kamal
durakamal@gmail.com

Fakulti Undang-undang
Universiti Teknologi Mara

PENGENALAN

Kemalangan jalan raya merupakan kejadian yang kadangkala berlaku dalam kehidupan manusia sungguhpun manusia cuba mengelakkannya daripada berlaku. Kemalangan dapat berlaku secara serius sehingga mengakibatkan cedera parah atau membawa maut. Mangsa akan mengalami kerugian, sama ada kehilangan nyawa, harta atau wang ringgit. Kes kemalangan jalan raya yang serius sering diikuti dengan tuntutan di mahkamah sungguhpun kini pengguna jalan raya dilindungi oleh insurans. Insurans akan menanggung kehilangan mereka yang terlibat dalam kemalangan. Tuntutan di mahkamah dikemukakan untuk mendapatkan ganti rugi, iaitu am dan khas. Ganti rugi am merupakan jumlah pampasan yang akan ditentukan oleh mahkamah berdasarkan kehilangan, seperti kesakitan dan penderitaan yang dialami akibat kemalangan tersebut. Jumlahnya agak sukar ditentukan secara tepat pada peringkat awalnya tetapi mahkamah akan memutuskan berdasarkan kes terdahulu sebagai panduan. Ganti rugi khas pula merupakan jumlah pampasan yang dapat ditentukan berdasarkan kerosakan yang dapat dikira dan perbelanjaan yang telah dikeluarkan, disokong dengan resit atau dokumen. Kerosakan kenderaan dan kos membaikinya serta bil perubatan hospital merupakan contoh ganti rugi khas. (Pihak yang membuat tuntutan di mahkamah dikenali sebagai plaintif, manakala pihak yang dituntut digelar sebagai defendan. Pihak yang membuat rayuan kemudian dikenali sebagai perayu dan yang menentang responden dikenali sebagai responden).

Kes yang ulas di sini berhubung dengan kemalangan jalan raya dan isu utamanya ialah sama ada plaintif boleh mendapatkan ganti rugi sepenuhnya sungguhpun pihak insurans telah membayar pampasan termasuk bil rawatan hospital? Isu ini timbul ekoran daripada tafsiran seksyen 28A(1)(a) Undang-Undang Sivil 1956, iaitu dalam menilai ganti rugi yang diperolehi berhubung dengan kecederaan peribadi yang tidak menyebabkan kematian, tidak boleh

dipotong sebarang jumlah wang yang dibayar atau kena dibayar berkenaan dengan kecederaan peribadi di bawah mana-mana kontrak insurans, sama ada dibuat sebelum atau selepas berkuatkuasanya Akta ini. Dengan lain perkataan, tafsiran literal yang dapat dibuat ialah mahkamah tidak boleh memotong sebarang bayaran yang dikenakan atau telah dibayar oleh pihak syarikat insurans. Oleh itu, plaintif boleh mendapatkan kedua-duanya sekali, iaitu bayaran daripada syarikat insurans dan bayaran daripada pihak yang bersalah. Demikianlah prinsip undang-undang yang diputuskan oleh beberapa kes sebelum keputusan Mahkamah Rayuan dalam kes Sathisvaran Chandrasegaran.

FAKTA DAN KEPUTUSAN KES

Dalam kes Sathisvaran Chandrasegaran, responden yang terlibat dalam kemalangan jalan raya telah mendapatkan rawatan dari Pusat Perubatan Gleneagles bagi kecederaan yang dialami oleh mereka. Perbelanjaan perubatan responden pertama telah dibayar oleh Prudential Assurance Malaysia Bhd., manakala responden kedua membayar sendiri perbelanjaan perubatannya. Perayu merayu terhadap tuntutan responden tentang isu sama ada perayu perlu membayar balik perbelanjaan perubatan hospital responden pertama, iaitu kos tersebut telah dibayar oleh syarikat insurans. Oleh itu, ujian yang perlu diguna pakai ialah sama ada responden pertama dalam tuntutan ganti rugi khas telah menanggung perbelanjaan perubatannya yang perlu atau telah dibayar, yang merupakan kerugian kepadanya.

Mahkamah dalam membenarkan rayuan memutuskan bahawa responden pertama tidak membayar perbelanjaan perubatannya, beliau tidak mengalami sebarang kerugian, dan oleh itu, tidak layak untuk tuntutan tersebut. Tambahan pula, jika tuntutan itu dibenarkan, akan membawa kepada pengayaan (*enrichment*) responden pertama dan bertentangan dengan peraturan umum yang tidak membenarkan seseorang untuk mendapatkan sesuatu yang dia tidak kehilangan. Atas sebab di atas, Mahkamah membenarkan rayuan dengan kos. Perintah Mahkamah Tinggi yang mengesahkan perintah Mahkamah Sesyen yang memerintahkan defendan untuk membayar plaintif pertama sebanyak RM60,768.74 dengan ini diketepikan.

ULASAN

Prinsip insurans merupakan suatu pertukaran kerana pembayaran yang dibuat oleh pihak yang diinsuranskan kepada syarikat insurans. Syarikat insurans membayar kerosakan yang diinsuranskan, akibat kemalangan yang dilindungi di bawah polisi insurans. Proses ini merupakan pemindahan yang

adil terhadap risiko kerugian. Apabila syarikat insurans telah membayar sejumlah wang kepada pihak yang diinsuranskan, bolehkah dia juga membuat tuntutan kepada pihak yang bersalah dalam kemalangan berkenaan? Terdapat kes sebelum ini, iaitu mahkamah memberikan plaintif pampasan walaupun syarikat insurans telah membayar perbelanjaan perubatan mereka dengan sewajarnya. Misalnya, dalam kes terdahulu seperti *Ward lwn Malaysian Airlines System Sdn Bhd* [1991] 3 *MLJ* 317 dan *Sin Hock Soon Transport Sdn Bhd & Anor lwn Low King Ban* [2006] 3 *MLJ* 174, mahkamah memutuskan bahawa sebarang bayaran yang dibuat oleh syarikat insurans di bawah kontrak insurans tidak akan ditolak daripada award di bawah seksyen 28A (1) (a) Undang-Undang Sivil 1956. Hal ini bermaksud bahawa plaintif yang menuntut perbelanjaan perubatan masih boleh membuat tuntutan perbelanjaan daripada mahkamah yang menilai kerosakan walaupun syarikat insurans telah membayar perbelanjaan perubatan, kerana apa-apa bayaran yang dibuat oleh syarikat insurans tidak akan diambil kira dan oleh itu tidak boleh ditolak oleh mahkamah. Walau bagaimanapun, sebelum kes *Sin Hock Soon Transport*, mahkamah dalam kes *Khairul Sham bin Ahmad & Anor lwn Yesudass a/l Michaelsamy* [2005] 2 *MLJ* 679, memutuskan bahawa plaintif tidak boleh menuntut perbelanjaan perubatan yang telah dibayar oleh syarikat insuransnya. Perbezaan keputusan kes berkenaan telah menimbulkan situasi yang tidak jelas dalam isu sama ada mahkamah boleh memotong atau tidak jumlah ganti rugi yang kena atau patut dibayar berhubung dengan kecederaan peribadi di bawah kontrak insurans. Tafsiran secara literal terhadap seksyen 28A(1) Akta Undang-undang Sivil ialah mahkamah tidak boleh membuat potongan semasa menilai jumlah ganti rugi.

Walaupun bagaimanapun, dalam kes *Sathisvaran Chandrasegaran*, tuntutan plaintif tidak dibenarkan kerana dia tidak mengalami kerugian. Oleh itu, dia tidak berhak kepada tuntutan tersebut. Tambahan pula, jika tuntutan tersebut dibenarkan, hanya akan mengayak responden pertama yang bermaksud bahawa dia memperoleh sesuatu yang dia tidak kehilangan. Dengan kata lain, dia tidak membayar kos rawatan atau perubatan hospital, dan dia tidak mengeluarkan wangnya sendiri. Syarikat insurans telah membayar bagi pihaknya. Jika dia memperoleh ganti rugi khas ini, maka dia memperoleh keuntungan yang tidak sewajarnya. Memang benar bahawa Defendan yang bersalah kerana cuai tetapi dalam pemberian ganti rugi kepada Plaintif, undang-undang mesti adil dan fungsinya adalah untuk sebaik mungkin meletakkan mangsa kembali kepada kedudukan asal sebelum dia mengalami kemalangan. Penghakiman dalam *Sathisvaran Chandrasegaran* merupakan contoh prinsip pampasan telah digunakan dengan betul kerana responden pertama tidak mengalami sebarang kerugian. Oleh itu, dia tidak layak untuk mendapatkan ganti rugi atas perbelanjaan perubatannya, setelah syarikat insurans membayar bagi pihaknya.

Keputusan Mahkamah Rayuan dalam Sathisvaran Chandrasegaran telah meleraikan permasalahan ini. Mahkamah membezakan antara ganti rugi am daripada ganti rugi khas. Bagi tuntutan ganti rugi am, seksyen 28A(1) masih terpakai. Mahkamah tidak boleh membuat potongan dalam penilaian jumlah tuntutan ganti rugi akibat kemalangan berkenaan yang membawa kepada kesakitan dan penderitaan. Walau bagaimanapun, dalam kes Sathisvaran Chandrasegaran, tuntutan yang dibuat ialah bagi ganti rugi khas. Mahkamah memutuskan bahawa bagi ganti rugi khas, iaitu tuntutan kos perbelanjaan perubatan, boleh dipotong, kerana syarikat insurans telah atau akan membayar perbelanjaan tersebut. Plaintif tidak boleh memperoleh keuntungan daripada kedua-dua pihak, insurans dan pesalah. Namun demikian, bagi kes ganti rugi am, iaitu kesakitan dan penderitaan, tuntutan berganda masih boleh dibuat. Terma “ganti rugi” dalam seksyen 28A(1) tidak membezakan antara ganti rugi am daripada ganti rugi khas tetapi berdasarkan keputusan kes Sathisvaran Chandrasegaran, kita kini dapat membezakan antara dua bentuk ganti rugi tersebut, yang mana satu akan ditolak daripada jumlah keseluruhan tuntutan ganti rugi akibat kecederaan peribadi.